

NAUTIQUE

REPORTAGE

SAIL AMSTERDAM 2025

+

TRAVEL

MALLORCA

TOPSPORTER

LAURA VAN VEEN

PROFIEL

**CNB 62: KLEIN
ZEILEND SUPERJACHT**

8 AP

00425

ADVIESPRIJS

€ 8,99

LES VOILES D'ENKHUIZEN

DE DUTCH CLASSIC YACHT WEEK
OPNIEUW UITGEVONDEN

Afgelopen juli vormde Enkhuizen voor het eerst het decor van de Dutch Classic Yacht Week. Hanneke Beers voer mee, en ontdekte dat de grootste klassiekerregatta van Nederland geen nostalgische terugblik is, maar het bewijs dat klassiek zeilen springlevend is. Met fanatieke racers én levensgenieters pur sang - bij wie de passie net zo hard door de aderen jaagt als de wind door hun zeilen...

TEKST **HANNEKE BEERS** | BEELD **OSCAR VAN CRIMPEN, HANNEKE BEERS**

“Hey, je schoenen zijn vies!” de eigenaar van de fraaie klassieker waar ik net overheen ben gelopen, kijkt me misprijzend aan. “Kijk, daar!” Ik kijk achterom en zie dat ik inderdaad donkere voetstappen op het smetteloos witte dek heb achtergelaten. Nijdig gaat hij met een dweil aan de slag om mijn sporen weg te boenen. Tja, dit zijn *Klassiekers*. En op deze Paarden der Zee loopt men niet met schoenen. En al helemaal niet met vieze schoenen. Natuurlijk wist ik dat. Ik had er alleen even niet aan gedacht. Pfff... goeie binnenkomer, Beers.

Nadat ik mijn schoenen heb uitgetrokken - *sorry, op mijn eigen ship (met grijs dek) geven deze schoenen niet af, echt waar!* - loop ik verder over het rijtje gestapelde klassiekers. Te midden van de glanzend gelakte mahonie rompen, met bouwjaar uit het interbellum of eerder, stap ik aan boord van de KiS. Slank, wit, strakgetuigd. Geen glanzend koper of patina bij deze opvallende verschijning, maar een carbon mast, een negatieve boeg en een dek dat eerder doet denken aan een designstudio dan aan een scheepswerf uit 1904. De KiS (afkorting van *Keep it Simple*) is een DD43 One Design, ontworpen door de eigenaar zelf: Theo Danel. “Dit schip is geboren uit pure frustratie,” vertelt hij. “Na jaren sleutelen, schuren, schilderen en lakken aan een 126 jaar oud klassiek jacht had ik er genoeg van. Ik wilde een schip dat niet voortdurend om aandacht vroeg.”

RIVIÈRA

Aan de tekentafel legde hij daarom een heldere ‘design brief’ vast: een klassiek gelijnd jacht, maar gebouwd met zoveel mogelijk onderhoudsvrije materialen en slimme, moderne systemen. “Voor de lijnen en verhoudingen

greep ik terug op de Jauge Godinet: een Franse meetregel die in 1892 door de ‘Union des yachts Français’ werd gecreëerd. Met deze meetregel kon ik het ontwerp exact in de historische *box rule* passen.” In de romp en opbouw van de DD43 zijn invloeden te herkennen van Scherenkruisers, Lemsteraken, de verschillende meterklassen en zelfs de sierlijke Sonderklasse. Het resultaat is een schip dat oogt als een klassieker, maar presteert en onderhoudt als een moderne racer. Als we met KiS de haven uitvaren, is aan de verbaasde blikken op de andere schepen te zien dat ze duidelijk een vreemde eend in de bijt is. Maar ook een snelle, zou later blijken... De eerste

of stuurboord ronden?” We liggen op kop, dus er is niemand om achteraan te varen. “Er wappert een rode vlag op het startschip!” Lex zoekt in de Sailing Instructions op wat dat betekent. “Aah, we moeten ‘m aan stuurboord ronden.” Nadat we de bovenboei hebben gerond, wordt de 80 m² Code Zero uitgerold, en stuiven we even later - ondanks dat er slechts 6 knopen wind staat - met 7 knopen over het water. Waanzinnig. Met zo weinig wind varen we uiteraard een korte baan, en een paar boeirondingen later stormen we al op de finish af. Maar we hebben zo extreem snel gevaren, dat de finishboei er nog niet in ligt. Op het moment dat de race committee ons aan ziet komen, is er

start wordt uitgesteld doordat er geen zuchtje wind is. Old time buddies c.q. bemanningsleden Pieter Bas en Lex plonzen in het water voor wat verkoeling. Theo zet een relaxte playlist op, en zo klinkt de zoetgevooisde stem van Julien Clerc over het water. De Franse chansonnier laat zelfs de windstilte op het IJsselmeer klinken als een zwoele avond aan de Riviera. En even, heel even waan ik me op *Les Voiles de Saint Tropez*...

LINE HONOURS

Na een uur trekt de wind gelukkig weer aan. En niet veel later klinkt het eerste startsignaal, en gaan we als eerste over de startlijn. Het schip accelereert als een Laser, ongelooflijk. “Moeten we de bovenboei aan bakboord

even wat consternatie aan boord, en wordt er snel vanaf een RIB een boei ingegooid. De jongens op de RIB hebben geen tijd meer om de blauwe vlag te hijsen, dus houden ze ‘m maar omhoog. Net op tijd, want twee seconden later denderen we over de finishlijn.

Dit zou de eerste van een volledige reeks line honours zijn. Alleen KiS’ torenhoge handicap (dankzij die moderne bouw en afmetingen) weerhoudt haar van een podiumplek. Maar voor Theo en zijn bemanning draait het niet om de prijzenkast. “We varen dit schip omdat we geloven dat klassiek design en moderne prestaties perfect samen kunnen gaan. En omdat ze waanzinnig zeilt.” Daar is weinig op af te dingen.

WE HEBBEN ZO EXTREEM SNEL GEVAREN, DAT DE FINISHBOEI ER NOG NIET IN LIGT

BADKUIP

Eenmaal terug in de oude haven biedt Theo - die in de buurt van Montpellier woont - me een glas rosé aan. "La Cave Durfort, gemaakt van onze eigen druiven." Terwijl ik van de voortreffelijke Grenache rosé geniet, raak ik in gesprek met de luidruchtige burens van de Whisper. Eigenaar van de prachtige mahoniehouten 52

footer is de olijke Floris Agterhof, die de wedstrijden samen met ras-Hagenees Pieter en DiepFries Fedde vaart. "We hebben een badkuip aan boord, wil je 'm zien?" vraagt Floris op een gegeven moment. Badkuip? Sure... een badkuip op een scherpjacht. Ik word hier op de hak genomen, da's duidelijk. Maar ik laat me niet kennen. Goed, laat maar zien die badkuip. En even later loop ik met Floris door het sfeervol ingerichte schip dat in 1946 op de beroemde Abeking & Rasmussen werf onder Lloyd werd gebouwd. In het vooronder maakt hij een deur open. "Kijk, hier is ie." En verdomd, het ding bestaat echt. De badkamer is uitgevoerd met een koperen zitbad. De Whisper blijkt een schip met een verhaal. "Ze werd vlak na de oorlog besteld door de Britse generaal Prior-Palmer, die slechts één Engelse pond voor het jacht betaalde. Deze transactie werd in de boeken opgenomen als 'Wiedergutmachung'. Dit was natuurlijk niet iets wat hij aan de grote klok wilde hangen, en zo doopte hij het schip - met een Brits gevoel voor humor - Whisper," vertelt Floris. Het ontwerp is gebaseerd op de beroemde 100 m² Seefahrtkreuzers. In de afgelopen tachtig jaar van haar bestaande Whisper slechts vier eigenaren, voer ze

van Engeland naar Lissabon, en uiteindelijk naar Nederland. In 2008 werd ze in vervallen staat door Floris gekocht, die haar in zeven jaar tijd volledig restaureerde. Wat een goed verhaal. Zeg Floris, kan ik niet een dagje meevaren?

DELA TOP-100

"Pieter, kan jij uitvaartmuziek opzetten?" En zo worden we de volgende morgen aan boord van de Whisper gefêteerd op de Dela Top-100. Er wordt enthousiast meegezongen. De toeschouwers bij de Dromedarisbrug slaan het tafereel verbaasd gaande. "Zo, het is slingertjestijd!" Pieter komt de kajuit uit met een bloemenkrans om z'n nek, en deelt de rest van de kransen uit aan de rest van de bemanning. Ik krijg er ook een om. "Dat is bij traditie bij ons aan boord!" Een tijdje na de start, die - ondanks haar 20 ton schoon aan de haak - niet eens onverdienstelijk ging, blijkt de windmeter het begeven te hebben. "Daar heeft een Haagse Duif op gezeten." Floris besluit 'm te resetten, maar dat blijkt geen sinecure. Verwoed loopt hij door het menu heen. "Oh shit, ik krijg allerlei rare talen te zien. Ook Afgaans. Huh? Zeilen ze daar ook?" →

LEVENSELIXER

Maar, ondanks de reset, heeft de windmeter er geen zin in, en moet er ouderwets op gevoel gezeild worden. “Zo, nu is het wel tijd voor een levenselixer,” vindt Pieter, als we onderweg zijn naar de Kreupel. “Nou... zullen we eerst het eiland maar even ronden?” “Nee, ik ga er nu een nemen,” en even later doet de Hagenees zich tegoed aan een - vindt ie zelf - welverdiende goudgele rakker. Tijdens de ronding van de Kreupel snelt Floris naar het voordek om te helpen met het opzetten van de 95 m² spi. “Wil jij sturen?” Ik krijg het roer in m’n handen geduwd. Pieter houdt m’n stuurmanskunsten aanvankelijk goed in de gaten, maar als hij merkt dat ik er geen Chinese gijp of broach in gooi, ontspant hij. En zo sta ik het hele voorde-windse rak aan het roer van deze majestueuze klassieker. Wat een feest.

AD/DC

Tijdens het lange rak schalt er *Back in Black* van AC/DC over het water, en staan de mannen keihard op hun luchtgitaar te spelen. “Hmm... dat staat de hele tijd maar te luchtgitaren en te ouwehoeren, zo ga je natuurlijk nooit winnen,” broemt fanatieke IJspegelzeiler Fedde. “Je moet je focussen op de wedstrijd!” Maar dat is aan dovemansoren gezegd, want de mannen willen vooral plezier hebben. “*It’s better to have a bad day on the water, than a good day at the office, haha!*” Als we even later het Krabbersgat invaren, roept een ‘plastic’ jacht dat wij uit moeten wijken, maar Floris is het daar niet mee eens. “Ik ben niet verzekerd!” roept hij terug. Verschrikt geeft de man een ruk aan zijn roer. “Haha, dat werkt altijd!” Eenmaal terug in de oude haven wordt er geproost op een fantastische zeildag, die afgesloten wordt met een zeer memorabele derde helft...

‘ZO, NU IS HET WEL TIJD VOOR EEN LEVENSELIXER’

MUSCHKA

The morning after vaar ik mee met de iconische Muschka, en dat is andere koek. Niks luchtgitaren, geen bloemenslingers, en zeker geen goudgele rakkers tijdens de race. Aan boord van de in 1923 gebouwde Von Hacht 75m² wordt er uiterst fanatiek en serieus gezeild, niet alleen tijdens de Dutch Classic, maar ook tijdens wedstrijden als de Windmill Cup en de 24 Uurs Zeilrace, die ze meerdere keren in hun klasse gewonnen hebben. “Ja, we zeilen vaak en oefenen veel!” Schipper/eigenaar Ramon van Leeuwen is opgegroeid aan boord van deze schoonheid. Als zoon van de oprichter van de Vereniging Klassieke Scherpe Jachten, de VKSJ, zit een levenslange passie voor klassiek hem in het bloed. Muschka is een van de oudste deelnemende schepen van de vloot, en vierde in 2023 nog haar honderste verjaardag, maar dat is haar absoluut niet aan te zien. Dit schip is in nieuwstaat. In 1923 werd ze op van de Von Hacht jachtwerf in Duitsland gebouwd voor een Duitse baron van de Kriegsmarine. Na een paar jaar werd Muschka verkocht aan de Nederlandse Verkade familie, maar tijdens de oorlog geconfisqueerd door de Duitsers. Na de oorlog lukte het om haar weer naar Nederland terug te halen, en sinds 1973 is het schip in bezit van de familie Van Leeuwen, en heeft de Grande Dame inmiddels drie refits achter de rug.

DOLDRUM

De eerste start gaat strak, snel en professioneel, en de hele race loopt gesmeerd. We varen nek aan met met BobKat II, de prachtig gerestaureerde International 6 Meter, met een illustreerd wedstrijdverleden - in 1931 ontworpen door de toen 22 jarige Olin Stephens. Met scheepsarchitect Marchien Speelman aan het roer varen ze niet alleen foutloos, ook Aeolus is hen gunstig gezind. Het een na laatste rak komen wij in een lokale doldrum terecht, en liggen we in een klap stil. Maar BobKat heeft nergens last van, en vaart met een lekker briesje vrolijk om ons heen, terwijl de windstilte Muschka volledig in z'n greep houdt. "Jongens, wat frustrerend!" Nadat Aeolus besluit genoeg met ons gespeeld te hebben, wordt de Code Zero nog uitgerold, maar het lukt uiteindelijk niet meer om BobKat in te halen.

BANANEN

Voordat de tweede race start, worden er krentenbollen en bananen uitgedeeld. "Aha, daarom ging het zo slecht!" fronst voordekker Storm. "Wat bedoel je?" "Bananen aan boord brengen ongeluk, wist je dat niet?" We geloven het niet, maar na even googelen blijkt Storm het bij 't rechte eind te hebben. Volgens oud zeemansbijgeloof worden bananen aan boord gezien als een slecht voorteken, variërend van gladde dekken tot giftige spinnen, verrotte ladingen en vergane schepen. "Dus jongens, alle bananen

moeten op vóór de tweede race!" Verwoed worden twee trossen bananen door iedereen naar binnen gewerkt. "Bananen op?" vraagt Storm. "Mooi, dan kunnen we nu winnen!" En verdomd. Of het nu ligt aan de crew's foutloze boathanding, Ramon's stuurmanskunsten, z'n slimme tactiek of de weggewerkte bananen: deze race wordt glorieus door Muschka gewonnen.

MANIFEST

Na het 'Ventis Happy Hour' in de sfeervolle 16e-eeuwse Drom, dineren we ook deze avond weer met alle bemanningen aan één lange tafel, op de Dijk bij Café 't Ankertje. Wat een gezelligheid. Het is duidelijk dat de DCYW geen doorsnee regatta is, want naast dat er op het scherpst van de snede gevaren wordt, draait het hier om vriendschap, verhalen en de gezamenlijke liefde voor Oud Hout. Ik ben diep geraakt door de enorme passie en toewijding van deze mensen. Want dankzij de grenzeloze inzet van dit bonte gezelschap vaart deze prachtige verzameling maritiem erfgoed nog altijd rond op onze wateren. En de deelname van de moderne klassiekers - *de Spirit of Tradition* - bewijst dat 'klassiek' niet per se 'oud' hoeft te betekenen.

Conclusie? De Dutch Classic Yacht Week is geen nostalgische ode aan vroeger, maar een manifest voor de toekomst van het klassieke zeilen. ■

